

Bilag 2.**Betænkning.**

Ratifikationen af denne Konvention vil nødvendiggøre en fuldstændig Omordning af vort Forhyringsvæsen. De nugældende Lovbestemmelser herom findes i Søloven af 1. April 1892 §§ 70—72 og i Lov Nr. 67 af 12. April 1892 om Forhyringsagenter m. m., og bygger paa det Princip, at Forhyringsvirksomhed er en privat Næringsdrift, til hvis Udøvelse der dog kræves ministeriel Bevilling, der saa til Gengæld giver Indehaveren, Forhyringsagenten, en vis Eneret. For den Virksomhed, Forhyringsagenten udøver ved Afslutningen af Hyrekontrakter, tilkommer der ham et Vederlag, som ifølge Loven erlægges halvt af den forhyrede og halvt af Skibet, dog at Retten til Betaling at Skibet bortfalder, hvis den forhyrede efter Mønstringen undlader at møde til rette Tid og Sted for at tiltræde sin Tjeneste. Loven gælder direkte kun for København, men kan ved kgl. Anordning gøres anvendelig paa Steder udenfor København, naar det af vedkommende kommunale Bestyrelse anses nødvendigt eller ønskeligt. Dette er sket i ret betydeligt Omfang, idet Loven er bragt til Anvendelse i 16 forskellige Købstæder og Havnepladser. Hvor Loven ikke saaledes er bragt til Anvendelse, er Forhyringsvirksomhed fri Næring. Lovens Omraade begrænses dernæst ved, at den kun gælder Forhyring af egentlige „Søfolk“, saaledes at enhver kan befatte sig med Forhyring af det øvrige paa Skibet ansatte Mandskab, saasom Restaurationspersonalet.

Overvejelserne indenfor Udvalget har væsentlig samlet sig om følgende tre Spørgsmaal:

- 1) Bør Ratifikationen tilraades?
- 2) Efter hvilke Principper skal, i bekræftende Fald, den Omordning af vort Forhyringsvæsen, som Ratifikationen vil nødvendiggøre, finde Sted?
- 3) Bør den nye Ordning straks indføres som enegældende, eller bør der i Henhold til Konventionens Art. 3 aabnes Adgang til indtil videre at lade de nuværende Forhyringsagenter fortsætte deres Virksomhed jævnsides med den nye Ordning?

ad 1. Med Hensyn til dette Spørgsmaal har Udvalget delt sig i 2 Grupper.

Den ene Gruppe (*Busck-Nielsen, Christensen, Hansen, Helper, Jacobsen, Rasmussen og Ørum*) gør følgende Anskuelse gældende:

Forhyringsvirksomheden er her i København ikke samlet paa eet Sted; der findes saaledes her tre autoriserede Forhyringsagenter, ligesom forskellige Dampskibsselskaber i Henhold til Lov 12. April 1892 § 1, 2°, har oprettet private Forhyringskontorer. Dette medfører ofte, at Søfolkene maa gaa fra Sted til Sted for at søge Hyre, og denne Omflakken medfører et stort Tidsspilde for de hyresøgende.

Endvidere medfører den Omstændighed, at Forhyringsagenternes Virksomhed er en privat Forretningsvirksomhed, saa betydelige Ulemper, at det maa findes paa-krævet at komme bort fra det nuværende System. Vel kan det have sine Lyssider, at Forhyringsagenten er personlig økonomisk interesseret — særlig kan her fremhæves, at den Omstændighed, at ikke hele Vederlaget er fortjent, før den forhyrede har givet Møde, i Virkeligheden gør Forhyringsagenten til Garant for Aftalens Overholdelse — men dette Forhold medfører i mange Retninger saadan Fare for Misbrug, at Ulemperne maa siges at overveje Fordelene ved Systemet.

Princippet kan saaledes føre med sig, at Agenten føler sig mere interesseret i at faa afsluttet en Hyrekontrakt, end i, om Kontrakten vil virke til Tilfredsstillelse for Skib og Mand, noget som dog er af den allerstørste Betydning for Skibsfarten selv.

Princippet kan dernæst faa en Kundefavorisering til Følge. I Tider, hvor det er umuligt eller vanskeligt at skaffe Arbejde til alle de hyresøgende, vil Agenten kunne fristes til først og fremmest at skaffe Hyre til sine stadige Kunder paa Bekostning af